

Urd, Verdandi och Skuld

Frenetiskt skrapade han färgen av sin senaste duk, totalt missnöjd med vad han lyckats prestera de senaste timmarna. Han hade målat lika ursinnigt i flera dagar och började känna sig dränerad och utarbetad. Ibland funderade han allvarligt över vad det egentligen var han höll på med, men han visste att det var ren och skär besatthet som drev honom - så hade det alltid varit.

Färgen hade dominerat honom sedan den dagen han förstått dess uttrycksfulla vidd. Den hade penetrerat och övertagit hela hans väsen och han hade fullständigt givit upp inför dess antastning. Han hade inte haft något annat val än att låta sig svepas med i dess befruktande och levande flöde. Han var målare och som målare skulle han ständigt komma att jaga efter "sanningen", den dygd som blivit hans mest eftersträvansvärda. Han både hatade och älskade detta sitt livsval, men det var endast bakom staffliet som han kände sig riktigt levande.

Han torkade av sina rödfnasiga händer på en hyfsat ren trasa som han hittade borta vid diskbänken medan han betraktade sitt hafsverk. Han slängde ilsket ifrån sig trasan och gick bort till väggen där flertalet av hans färdiga pannåer ståtade. Han bläddrade förstrött bland dem och kände åter hur tvivlet vaknade. Skulle han verkligen våga visa upp de här senaste skapelserna. För honom var det ett genombrott men för andra skulle målningarna kanske uppfattas som något chockerande och smaklöst. Han hade alltid förefallit så neutral i sina motiv och högst opersonlig, även om färgen talat sitt eget språk – den här gången var det annorlunda. Det var väldigt sällan som han målat figurativt eller cirkelformigt men de senaste månadernas "metaboliska" rubbning hade fått honom att upptäcka nyanser som helt enkelt var tvungna att sättas på duk.

Han satte sig vid sitt arbetsbord och stirrade frånvarande ut genom fönstret.

Snön föll ymnigt på utsidan och han förundrades över vitheten som åter lägrade staden. Han tänkte på sina gudinnor eller de tre nornorna som kommit att uppväcka honom ifrån den döda enformighet han befunnit sig i.

Plötsligt hade hans hunger vaknat både bokstavligt och bildligt och han kunde inte äta sig mätt av sitt gamla levebröd längre. En förnyelse hade varit ofrånkomlig. Han suckade och undrade hur hans känslor så diametralt kunnat ändra karaktär. Från att ha varit en saklig realist med sin mättade och färgade fyrkantighet, hade han det senaste året deklinerat till en drömmande romantiker som känt sig mer eller mindre tvingad att övergå till en pastellbetonad färgskala där runda former och svulstiga volymer alltmer tagit överhanden.

Han tänkte på sin vintergudinna, henne skulle han dessutom snart komma att träffa. Han flinade för sig själv och mindes den där hastiga kyssen. Hon var hans Urd, den kvinna som skulle leda honom i fördärvet om han inte passade sig. Liksom måleriet både tilltalade och äcklade hon honom. Hon hade något förföriskt lockande över sig. Han var tvungen att foga sig efter hennes nycker men på något sätt kunde han – i alla fall än så länge, formatera henne som han ville. Han drömde om hennes kvinnliga former, kunde ana hennes mulliga mage, yppiga stjärt och mjuka bröst, med det var som dröm hon var som bäst. Han lät henne ofta bli en del av sitt måleri, men bara i färgens skugga kunde man ana henne i dunklet.

Han visste att hon visste, för hon var den enda av dem som förstod hans besatthet och kände till färgernas

betydelse.

Han tänkte på sin sommarkvinna medan han hällde upp det sista av kaffet som nästan bränt fast i botten på bryggaren. Han drack av ”rävgiftet”, plågade sig igenom det; liksom han gjorde med sommarminnet av kvinnans varma leende och svala hud. Han kom osökt att tänka på Snövit och den där raden; ”hår svart som ebenholts.” Men där upphörde också likheten med nämnda sagoprinsessa. För sommarkvinnans hud var långtifrån vit som snö, snarare gyllenbrun med ett stråk av rött. Kanske terrakotta var hennes rätta färg? Han hade använt henne som modell ett flertal gånger i sina alster men aldrig talat om för någon vem hon var. Det var bara hans och hennes hemlighet. Han visste hur hennes hud kändes och smakade, han mindes hennes hänryckande kropp där ute på klippan och de långa slanka benen som kopplat grepp om honom innan hon exploderat under honom.

Han rös av minnet och kände sig plötsligt spyfärdig. Hon var hans Skuld, kvinnan som han låtit sig förföras av och som han ville äga fullt ut, trots att hon var gift och fastkedjad liksom han själv. Hon var det vackraste han sett, i likhet med det mest åtråvärda konstverk; men hon var lika dyrköpt som ett praktexemplar av Rembrandt.

För henne var han bara en sommarflirt och målare. Hon fascinerades av hans hantverkarhänder, färgstanken på hans hud och hans sätt att betrakta henne som om hon vore skönheten personifierad. Hon skulle aldrig lämna sitt slott för att gifta sig med hovmålaren. Han såg framför sig hur sommarkvinnan sprang över klipporna och det soltorkade gräset. Hon var som en gasell – graciös och onåbar. Han längtade efter havet och sommaren - till kvinnan som befruktade hans alter ego.

Snart skulle han gå hem till sin Verdandi – vardandet. Den Gudinna han valt att dela sin vardag med och som fanns vid hans sida alla årstider. Han sköljde ur kaffekannan och släckte ner ateljén. Han älskade henne fortfarande innerligt. Vänskapen de delade var unik och åtrån hon alltjämt lyckades väcka hos honom efter alla år tillsammans var i sanning tillräcklig. Han visste att han aldrig skulle komma att lämna henne. Hon var den helande länken i hans trasiga kedja även om han ibland kände sig aningen fjättrad av hennes omsorger. Hon var dock modern till hans avkomma och kvinnan som accepterade honom fullt ut. Han tänkte bliva kvar vid sin läst och uppfylla sina samlevnadsplikter. Han behövde hennes trygghet, naturlighet och flickaktiga attityd. Hon var den mor som han alltid önskat sig.

Samma natt drömde han om den guldlockiga Urd. Det var en mycket verklig dröm. Han stod framför en tavla som var signerad av honom själv. I en triangelformation stod de tre kvinnorna på en grön äng och log skälmskt emot betraktaren. Han såg hur Urd försiktigt tog ett par steg framåt och plötsligt var hon på väg ut ur bilden. Hon hasade sig ner framför honom med armarna uppåtsträckta.

Han backade instinktivt från målningen men kunde inte låta bli att stirra på kvinnan som manifesterades framför honom. Hon log och han såg att hon höll något i sin hand. Han gick närmare och såg då att hon räckte honom en nyckel. Han tog den och granskade den förundrat. Han undrade vart den gick men kom sig inte för att fråga, för i samma ögonblick lade hon armarna om hans hals och kysste honom förföriskt. Han besvarade kyssen och lät henne dricka honom. Han upptäckte då till sin stora förvåning att de båda var nakna.

Hon drog honom intill sig, lät sin tunga spela över hans bröst och borrade in sitt ansikte i hans halsgrop. Hon puffade och nosade på honom som en kattunge, skrattade och bet honom i kinden. Han nöp henne i det mjuka hullet och tryckte ner henne mot golvet. Hon kved och drog med honom i fallet. Han förundrades över att hon var så mjuk. Hela hon var som en yppig kudde vilken tålde att kramas. Han prövade hennes smärtgräns genom att nafsas hårt i hennes ena bröstvårta. Hon skrek till men drog sig inte undan. Istället tryckte hon sig bara hårdare mot honom och plötsligt fick hon honom att tumla över på rygg. Hon grenslade honom snabbt som en Mara men han tvingade henne åt sidan och höll fast hennes armar.

Det var som en kamp på liv och död där åtrån växte i takt med rädslan för underkastelse. Med sitt ena ben särade han henne medan hon snodde likt en orm i hans armar. Hennes ansikte lyste och han såg att hon dröp av fukt.

Han ville med ens smaka på henne och lade sig över henne med hela sin tyngd medan han sakta lät sig glida ned för hennes mage, fortfarande med hennes armar i ett fast grepp.

Han lät tungan snudda vid grottan och hörde henne snyfta till.

Hon drog honom i håret men han lät tungan gå på roterande upptäcktsfärd i hennes mjuka fuktighet tills hon bad om nåd och tryckte till honom hårt med ena benet. Han lägrade henne med ett stön och tappade greppet om henne för en sekund. Hon utnyttjade raskt tillfället genom att åter tumla honom runt och besteg honom sedan likt en van ryttarinna. Han fullständigt kapitulerade och lät sig översköljas av vågorna de skapade tillsammans. Hon svalde honom helt och hållet och han trodde att han skulle dö. Han drog efter andan och kippade efter luft. Precis innan dödsögonblicket vaknade han bara för att känna hur livet rann ur honom på nytt.

Han visste att han var förlorad men beslöt sig ändå för att öppna dörren till det nya som väntade...